

LBRIS

We know
books

MARIA PORUMB

FOCUL DIN CUVINTE

LETRAS
Promovăm autorii români

focuri care nu ard, ci luminează. Ele te învață despre tine, despre ceilalți, despre universul ascuns în lucrurile mici și mari. Și, când închizi cartea, nu e sfârșitul: flacăra continuă să palpâie în interior, să încălzească gândurile, să trezească dorințe, să inspire acțiuni și vise.

Această carte este, în fond, un dialog tăcut între suflete. Fiecare poezie devine o mână întinsă, o invitație de a simți, de a reflecta și de a regăsi în propriile trăiri ecouri ale poetului. Nu contează frumusețea perfectă a cuvintelor, ci sinceritatea lor, transparența emoțiilor și autenticitatea gândurilor ce le traversează.

Sper ca aceste pagini să devină un companion al cititorului, să ofere clipe de introspecție și să deschidă ferestre către propriul univers interior. În ele, bucuriile și zbuciumul se împletesc, iar cititorul, rătăcind printre versuri, poate să descopere nu doar sufletul poetului, ci și fragmente din propriul său suflet.

Astfel, cartea se încheie nu cu un final, ci cu o invitație: aceea de a continua călătoria prin emoții, gânduri și trăiri, purtând cu sine lecțiile și subtilitățile descoperite între rânduri.

Autor,

Maria Porumb

Focul din cuvinte

„Un poem puternic e o rană frumoasă: doare și luminează în același timp, pentru că versul adevărat nu caută frumusețea, ci adevărul ascuns în tăcerea dintre cuvinte.”

Când citești cu pasiune, cuvintele ard în tine,
foc nevăzut ce mistuie și gândurile aprise le ține.
Fiecare vers e flăcără, fiecare cuvânt scânteie,
te ridică și te poartă, schimbându-te totodată.

Fiecare gând te arde, fiecare clipă te-nalță,
te duce dincolo de tine, într-o lume ce-ți aparține.
Cuvintele ard, flăcări nevăzute,
pulsul lor trezește inimi adormite.

Cartea se închide, focul rămâne,
arde în interior, luminează gânduri,
pagini pline de taină se deschid ca niște ferestre,
iar fiecare frază scrisă aprinde dorințe și teste.

În tine se naște o lume unde timpul nu mai există,
unde tot ce ai visat vreodată într-un vers persistă.
Și când la final ridici privirea, simți că ceva s-a
schimbat:
focul cuvintelor te-a modelat și sufletul tău a tresărit,
luminat.

Și flacăra cuvintelor arde-n adâncul nevăzut
facând inima să pâlâie neconținut,
gândurile se transformă într-un foc ce mocnește
și sufletul în flacăra lor fericit izbucnește.

Puterea cuvântului

Cuvântul arde gândul și tristețea,
El te îmbrățișează cu blândețea,
Îți șterge dorul și supărarea din inimioară,
Face totul ca să nu te mai doară.

Cuvântul te ridică din umbra întunecată,
Îți aduce zâmbetul și te vindecă îndată,
Îți picură în suflet speranța dimineții,
Și te învață să dai importanță vieții.

Cuvântul e floare ce răsare în tăcere,
Îți cântă povestea și alinarea-i cere,
Îți aduce căldură, ca razele soarelui blând,
Și alină sufletul, pas cu pas, rând cu rând.

Cuvântul e prieten ce nu te părăsește,
Îți șoptește adevărul când nimeni nu mai crește,
Îți dă curaj să pornești pe drumul cel nou,
Și să vezi în fiecare zi un început mereu.

Cuvântul este stea ce luminează noaptea,
Îți arată că din durere poate răsări pacea,
Îți umple inima cu ecoul iubirii,
Și te învață că totul renaște din frumosul fericirii.

Cuvântul e vântul care alină frunza tristă,
E cântecul ce răsună când dorul există,
Îți dă aripi să zbori peste îndoială și teamă,
Și să descoperi în fiecare clipă o nouă chemare.

Cuvântul trăiește în tăcerea inimii blânde,
Îți amintește că durerea veșnic nu rămâne,
Că după fiecare noapte apare soarele zâmbind,
Și sufletul renaște în mii de culori înviind.

Rostul slovelor

*„Rostul slovelor nu e doar să fie auzite, ci să atingă
inimile care le primesc.”*

În arșița zilei de vară,
poetul scrie slove cu cerneală,
le face-n lume cunoscute
pentru a fi de fiecare deslușite.

Din suflet picură tăceri,
le-mbracă-n dor și în misteri,
le pune-n rânduri ca pe vise,
cu sensuri vechi și neînvinse.

Pe file arse de timp blajin,
slovele prind un nou destin,
căci poetul, chiar de-i trecător
cuvântul scris e nemuritor.

Și-n zvâcnetul cald al amiezii,
el caută rostul vieții-n idei,
cu pana-i subțire desface tăceri,
scoțând adevăruri din vechi temeii.

Nu scrie doar pentru el, în taină,
ci pentru inimi ce încă mai doresc,
un vers ce alină, o frază ce-nclină
spre tot ce e drept și lumesc.

Căci slova, odată născută-n cuvânt,
răzbate prin vânt și prin timp nefăcut,
se leagă de inimi, pătrunde în fire,
și crește în oameni o nouă simțire,

Căci pierc și trupul, și clipa, și zarea,
dar slova rămâne, sfidează uitarea,
e glasul ce-n veacuri mereu se rostește,
cuvântul e tot ce din om dăinuiește.

Aparențe

*"Aparențele sunt măști delicate: ele pot ascunde
adevărul, dar niciodată nu-l pot înlocui."*

Nu tot ce strălucește-i aur curat,
Nici zâmbetul blând nu-i mereu adevărat,
Frumosu-i adesea doar masca de jos,
Căci nu tot ce-i frumos e și valoros.

Nu tot ce-i frumos e și valoros,
Nici floarea de crin nu ține de jos,
Căci uneori spinii-s învel'ți în parfum,
Și roua ascunde și umbră, și scrum.

Un zâmbet, deși ca o rază de soare,
Poate să-ascundă durere sub floare.
Cuvintele dulci, când sunt prea șoptite,
Ascund uneori adevăruri pitite.

Palatul de vis, de marmură rece,
Poate fi gol, unde dorul petrece.
Iar omul smerit, cu haina zdrențuită,
Poartă în piept o lumină-nflorită.

Nu strălucirea face un suflet senin,
Nici forma nu-nseamnă că-i aur deplin.
Caută adâncul, privește-n tăcere,
Acolo stă viața, acolo-i putere.